

POSTANOWIENIE

22 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 22 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie ze skargi P. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z 12 lipca 2022 r., IV Ca 375/22,

wydanego w sprawie z powództwa A. spółki akcyjnej w W.

przeciwko P. B.

o zapłatę,

odrzuca skargę i zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie

wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie SN z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (zob. m. in. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (zob. m.in. postanowienia SN: z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Wskazał, że szkodę stanowią kwoty, które uiścił trzema przelewami z tytułu realizacji wyroku Sądu drugiej instancji oddalającego apelację pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji, zasądzającego te kwoty. [...] Wprawdzie skarżący powołał się na dokumenty, którymi zamierzał wykazać szkodę, należy jednak zauważyć, że określonej przez niego szkody nie powiązał ściśle z treścią wydanych wyroków. [...] Skarżący nie wykazał zatem korelacji tych kwot z określonym przez niego rozmiarem szkody, tym bardziej, że część z zasądzonych kwot to koszty procesu,

zaś koszty te, którymi strona została obciążona, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (postanowienie SN z 29 marca 2019 r., IV CNP 33/18, wraz z licznym i utrwalonym orzecznictwem powołanym w jego uzasadnieniu). Skarżący zatem nie określił precyzyjnie rozmiarów szkody, uogólniając jej kwotę. Wobec jej kilku części składowych nie wyodrębnił ich i nie uzasadnił oddzielnie, co powoduje, że kwota wskazywana w skardze jest niespójna z kwotą orzeczoną.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi "wykazać", a więc nie "wskazać", "przytoczyć", czy "uwiarygodnić", że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (zob. postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140).

Skarżący wykazał, że nie przysługuje mu w niniejszej sprawie skarga kasacyjna, a jego starania o wniesienie skargi nadzwyczajnej okazały się bezskuteczne. Twierdzenie o tym, iż zaskarżony wyrok nie podlega wzruszeniu, w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest to możliwe, gdyż brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania z powodu nieważności postępowania (art. 401 k.p.c.) lub z powodów restytucyjnych wznowienia (art. 403 k.p.c.), nie może też w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego zostać pozbawiony wykonalności (art. 840 k.p.c.), jest

jednak zbyt ogólnikowym spostrzeżeniem, którego nie można uznać za niezbędną w tym zakresie analizę prawną, przy pomocy której skarżący wykazałby tą okoliczność.

Zatem nie można uznać, że przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. została spełniona.

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[r.g.]